

מסורת הש"ס

(א) (גמל. ל. ה. ג.) (ב) ה"ג
מ"ה שנה בניה ור
פסל והמריש לא הכנס
עמו ופירש דקמי אסתחא
דתלמלא דקמי לדרסה
הכי אכל לר"ה לא קמי
דלפטר דלת ליה ה"ה מ"י
לא לטול (ג) לעיל ג.
(ד) (ד) (ה) (ו) (ז) (ח) (ט) כ"ה:
מנה, ו' נ"ל דלי חפס,
(י) ועין שנת"ר כ"ה
שניט שנת"ר כ"ה
אחר"ס (ט) נ"ר ר"מ דלת מ"י
וע"ס.

הגרות הגר"א

[א] ת"ה ר"ה ר"ה
כ"י נ"ב וה"ה סופקס
מולקין ע"ד:

מובך רש"י

שוחפין גינהו. ה"ה
שור נחשפו ביה ק"ה
שניה שנת"ר שוחפין
(ד"ר ע"ד).
הדרן עלך המניח

המניח פרק שלישי בבא קמא

לו.

עין משפט
נר מצוה

ק א ב מ"י מ"ט מ"ה
ניק מחו ה"ה ה"ה ס"ג
ע"ה ס" טו"ש"י ח"מ ס"י
מ ס"פ ג כה"ה ופ"ה ד:
ק א ד מ"י ס"ה ה"ה מ
טו"ש"י ש"ס ט"י כ:
א ה מ"י ס"ט מ"ה מ"ק
מתן ה"ה י"ג טו"ש"י
ח"מ ס"י ת"ה ט"ה א:

רכינו חנגאל

משכחה דאורייתא וחיוב
כדרכן דיש לו לגלגל
עליו גם על השערוין
ליחה לרובה בר נתן:
בג"ז היו שניתן ליש
אחד שניתן חיובין בר.
אוקיאנא בשערוין תחין ור
עקיבא היא יבאר שפתי
גינהו ועמא דאיתנהו
לחרייהו דלא מצי מדחי
ליה אבל ליתנהו לחרייהו
מצי אמר ליה וילך איחי ל
ראיה דבאי תורא אוק
ואשלם לך.
הדרן עלך המניח את
הכר

שור שנגח ד' ה' שוורים
זה אחד זה ישלם
לאחריו כו' באנו לחקור
משנתנו דתנן הבא אחרון
נשכר דברי רבי מאיר
אליבא דסאן לא כר
ישמעאל ולא כר' עקיבא
משום דר' מאיר תלמיד
ר' ישמעאל ור' עקיבא
כדגוסי' בחלת עירובין
למי סתן שואה הניא
יושע השור בב"ד דברי ר'
ישמעאל ר' עקיבא אמר
הוחלט השור ונלה אברי'
אי כר' ישמעאל דאמר
בעלי חובות ניהו אבאי
תני אחרון נשכר ראשון
ראשון נשכר מיבעי ליה
(א) (שני ר"ן) בעל חוב כל
הקדים וזה ומעת שנגח
נתיחה הראשונה נחייב
לשלם מגופו של חצי
השור חצי נוק לניוק.
פשי המיזק ולא שיכר
השור ויצא והזיק חיוב
לשלם לראשון ולשני אי
כר' עקיבא שנו ר' מאיר
משנתו יחזירו לכולם מיבעי
ליה וכלוהו שוחפין ונהו.

(א) ח"י כ"ל שוה דין בע"מ
סל הקידם וזה.

ולכה מוקיס לה הכי ולא מוקיס לה כדאוקיס למיעתא לעיל
בניקן שמא ומזיק כרי דאס כן היינו הך וסיפא אמאי אנטריך
סורבה דאוקימא למיעתא דניקן שמא ומזיק כרי ולא אוקימה בכרי
וכרי ולשני ראוי לטול ואין לו משום דס"ל דסומכוס לא אמר

"ראוי לטול ואין לו והתניא הרי זה משתלם
לקמן מן המועד ולגדול מן התם ידתפס: היו
שניהם של איש אחד שניהם חייבים: א"ל
רבא מפרזיקא לרב אשי ש"מ שוורים תמים
שהזיקו רצה מזה גובה רצה מזה גובה הכא
במאי עסקינן במועדין אי במועדין אימא סיפא
היה אחד גדול ואחד קטן הניזק אומר גדול
הזיק והמזיק אומר לא כי אלא קטן הזיק
המוציא מחבירו עליו הראיה אי במועדין מאי
נפקא ליה מוניה סוף סוף דמי תורא
מעליא בעי לשלומי א"ל סיפא בתמין ורישא
במועדין א"ל רב אחא סבא לרב אשי אי
במועדין חייבים חייב גברא מיכעי ליה ותו
מאי שניהם אלא לעולם בתמין ורבי עקיבא
היא ר' דאמר שוחפין גינהו ומעמא ר' דאיתנהו
לתרוייהו דלא מצי מדחי ליה אבל ליתנהו
לתרוייהו ימצי אמר ליה זיל אייתי ראיה דהאי
תורא אוקך ואשלם לך:

הדרן עלך המניח

שור שנגח ארבעה וחמשה שוורים זה אחר
זה ישלם לאחרון שבהם ואם יש בו
מותר יחזיר לשלפניו ואם יש בו מותר יחזיר
לשלפני פניו והאחרון אחרון נשכר דברי ר"מ
רבי שמעון אומר השור שוה מאתים שנגח
לשור שוה מאתים ואין הנבלה יפה כלום זה
נוטל מנה וזה נוטל מנה חזר ונגח שור אחר
שוה מאתים האחרון נוטל מנה ושלפניו זה
נוטל חמשים וזו וזה נוטל חמשים וזו חזר ונגח
שור אחר שוה מאתים האחרון נוטל מנה
ושלפניו חמשים וזו ושנים הראשונים דינר
זהב: גמ' מתניתין מני דלא כר' ישמעאל
ודלא כר' עקיבא אי כר' ישמעאל ר' דאמר
בעלי חובות ניהו האי אחרון אחרון נשכר
ראשון ראשון נשכר מיבעי ליה אי כר' עקיבא
דאמר ר' תורא דשוחפי הוא האי יש בו מותר
יחזיר

דמסיק ביה אם אכד האחד לא איכד וכו' והוא דלא לעיל
(דף ג.) אמר אפילו לר' ישמעאל שחטו מה עשה עשוי ונראה
לפרש דמשום הכי מוקי לה כר' עקיבא משום דלר' ישמעאל אין
שום חידוש דפשיטא דאיכד וכו' כשאכד האחד כיון דכ"ח הוא
אכל לר' עקיבא דשוחפי גינהו כ"ד דהו כאלו האחד מן השנים
במזקת הניזק ומאי למימר ניזק שלך נאכד ולא שלי' :

הדרן עלך המניח

שור שנגח ארבעה וחמשה: אי כרבי עקיבא דאמר
שוחפין גינהו יחזיר אבולין מבעי ליה. תימה דלר'
עקיבא נמי אמאי אין ראשון נשכר דלמה יהא מוטל עליו לשמור
חלקו כל זמן שלא עמד בדין ולא באו עדים דמה הוא
יודע אם יזכה ור"ך לדמות דכיון שיש ביה הכח עדים
לאלתר ולכות ממחייב בשמירתו וי' ולא מצי לשנוי כגון שאין
בידו דאס כן מיפקי ליה לרבי עקיבא ראשון נשכר מצני ליה:
כגון

[שה] מאתים שנגח כו' ושלפניו. זה ניזק ראשון נוטל חמשים
זו והבעלים חמשים זה דיש לניזק ראשון זו החצי הלך משלם חצי
משלמי נוקו דקבר לה כר' עקיבא דאמר שוחפין גינהו: מור
ונגח שור שוה מאתים האחרון נוטל מנה. החצי מכל מי שהוא
דמופו משתלם ונמלא אומו שלפניו שהיה החצי שלו משלם מחלקו
חצי מנוק (א) שנוטל האחרון: ושנים הראשונים. ניזק ראשון
והבעלים שהיה להן לכל אחד רביע משלמין כל אחד רביעית של
נוקי: דינר וכו'. עשרים וחמשה דינרים כסף כפרק והסב
(כ"ח דף מה:): גמ' ראשון נשכר מצני ליה. והאחרון יפקיד
שהרי אין ראשון שותף צי שמהא שמירתו עליו להחמיצ
בנוקין. והא לא דמיא לחכ עד שלא הזיק דאמרינן בהמניח
(לעיל דף ג.) קדמו בעלי חובות והגביהו לא עשו כלום דהתם
הוא דאמר ליה ניזק לבעל חוב מהאי תורא דאוקך מיניה
משחלמינא ובעל חוב לא מצי למימר ליה הכי הלך צ"ח יטול
נכסים אחרים אבל הכא האי והאי ניזק ולא משתלם אלא
מגופו ומאי דשקיל האי מפסיד האי הלך קמא קמא קדים:
יחזיר